



# TRIGODNJA DANICA.

Katolski cerkveni list.

№ 26.

V četrtek 26. rožnika.

1851.

## 0 godu ss. apost. Petra in Pavla.

(Iz latinskiga.)

Prelepa luč iz večnosti ta zlati dan  
 Oblije s svitam, ki zveličanje oznan;  
 Ker prvim med aposteljni da krona se,  
 In gresnikom v nebo se prosta pot odpre.  
 Vratar nebeski in pa učenik sveta,  
 Očeta Rimska in sodnika ljudstev dva,  
 Skoz križ sramotin uni, in leta skoz meč  
 Posedeta v življenji sedež gor blišeč.  
 Pastir presrečni, sveti Peter! sprejmi ti  
 Glas prošnjikov, de rešiš nas dolgav vezi.  
 Preblagi učenik ti, sveti Pavi! lepo  
 Poduči nas, in vleci sereca gor v nebo.  
 Naj presveti Trojici bode večna čast  
 In hvaluo petje in pa slava in oblast,  
 Ker ona vlada celi svet v edinosti  
 Na dolge dolge čase cele večnosti.

H.

## Kaj je poglavitni uzrok mlačnosti v veri, in kako je pomagati?

(Po češkim.)

(Konec.)

Saj se naše čase vender več kersanskiga nauka uči, kakor nekdej; pa glej, kaj pomaga? Nekdej, ko se je menj učilo v solah in v cerkvah, kakor zdaj, je vender vera bolj živa in goreča bila, in se je sveto spoštovala in branila, slišim nekatere govoriti.

Res je, tode nekdej so družine v veri in po veri živele, to je, nekdej so družine z vso močjo si prizadevale, to, kar so v serecu verovale, tudi v življenje vpeljati in v djanji spolniti; nekdej je bila vera družinam luč, po kateri so se v vsih svojih delih ravnale, in so jo kakor nar dražji božji dar cenile. In ravno zato, ker so po njej živeli, so spoznali tudi brez dolzih dokazov njen božji začetik, kakor je že nas zveličar govoril: „Kdor bo po moji besedi storil, bo spoznal, de nisim sam iz sebe govoril, ampak iz Boga.“

Iz tega pa izvira, de ko bi se tudi še več

storilo, ko bi se še več učilo svete vere, bi vendar vera ne prisnila življenja vsih človeških družtev, dokler družine vere v življenje ne obernejo, dokler niso one ognjišče žive vere: ker oživljati, buditi, podpirati, v djanji spolniti se mora vera, de bo spet življenje dala. Kako revno se pa to v deržinah, srenjah, pokrajinah in deržavah speljuje. In de to ni tje v veter rečeno, spričujejo cele dežele izhoda, kjer je nekdej vera Jezusova cvetla, zdaj pa tam nekersanske pušcave zagledamo. Vzrok tega pa je, kakor bukve sv. pisma skazejo — de, kdor božjih darov ne čisla, jih ne zadobi. — Vera je dar božji, kateri nam je iz zgol milosti od Boga podeljen, kakor luč, de naj nam temne pota življenja razsvitljuje, in nas po nevarnim morju tega sveta srečno do brega večniga namena pripelje; dar, kateri pravo življenje podeliti, nas dvomljivosti, zmote in spačene volje varovati zamore; dar, kateri nas pripravne stori voljo božjo spoznati, se ji v vsim voljno podvreči, se je iz cele duše v vsih rečeh poprijeti, in poslednjič v varstvu sv. Duha, z besedo in v djanji kakor dobre otroke sv. cerkve se skazati. —

Dokler ta vera živo prepričanje družine ne postane, tako dolgo tudi kersansko življenje ne bo svoje splošne moči zadobilo. —

Ako imajo tedej srečnejši dnevi priti, — naj bo vsa skerb in pazljivost na družine obrnena, de bodo one svojo nalogo spoznale, svoj namen in svojo odgovornost sprevidile; de bodo družine sadeži vere, živi tempeljni božji, kakor so bili nekdej. Potlej se seme besede božje ne bo raztrosevalo na pot mlačnosti, ne na skalo nevere, temuč na dobro rahlo in rodovitno zemljo. Ravno tako morata oče in mati, ako si boljših časov želita, sama si jih pripravljati v svoji družini z dobro izrejo svojih otrok k temu namenu, h katerimu so v Kristusu pri sv. kerstu poklicani; ker razun Kristusa ni zveličanja in Kristus samo v cerkvi svoje milosti deli, ktere je k zveličanju človeškiga rodu z nebes prinesel in s svojim večlovečenjem in smertjo človestvu v posest dal v svoji cerkvi.

K njej se tedej zaupljivo podati morajo, de v njej svoje posvečenje zadobé in božjim duham nadahnjeni kersanski stariši postati zamorejo. Božjo

besedo morajo sami z Bogu vdanim srcem častiti kakor živi udje božjiga kraljestva; kersansko življenje mora biti njih življenje, de ga bodo zamogli v svojih otrocih zasaditi.

Pri domačih, v naročji svoje matere, na kolnih svojiga očeta se mora sin večnosti in deležnik nebeškiga kraljestva svojiga visociga poklica, svojih dolžnost učiti, svojiga Boga stvarnika in odrešenika spoznavati, ga ljubiti in častiti. Tukej se mora v solo čednosti hoditi, doma se mora naučiti živeti, kakor se kristjanu spodobi. — V družini se morajo besede sv. Avguština spolniti, kateri jo domač tempelj imenuje, kjer starši morajo molitev ljubiti in sami moliti, sami morajo Gospodove zapovedi spolnovati, sami vse dolžnosti katoliškiga kristjana zvesto in natanko storiti.

Ako bo čutilo, ako bo vidilo dete, de goreča in priserčna ljubezen do Boga, sv. vere v srcih njegovih staršev prebiva, in de vera pri družini vse posvečuje; bo tudi dete z nebesko mano nahranjeno, bo tudi njegovo srce od nebeske ljubezni se vzdalo, ozivila bo v njem vera, upanje in ljubezen, in bode ostala vedno v njegovi duši. Voljno se bo vsiga odreklo, kar je zoperniga volji Gospoda. Zgodej obenti dete, kako sladak je Gospod, in de se morajo cez vse njegovi darovi ceniti. Božja beseda, zakramenti mu bodo predrag zaklad in studenec vsiga veselja; starši ne bodo ravnodušno gledali, ako otroci svete zakramente prejemajo ali ne, in kako jih prejemajo, oni jih bodo ze doma sami k vrednemu prejemanju pripravili; dan svetiga obhajila bo za vso družino dan slovesnosti in hvale bozje. Ako se namrec glava, srce, um, celo bitje družine Kristusu preda, bo tudi raj družine uterjen, in sveta zadovoljnost in kersanska ljubezen boste pri njej prebivale; kjer bo Kristus vir miru in gnade domač, vsakdanji gost, se boste mlačnost in nevera z družb in sosesk pregnale.

Oporeci bi se zamoglo, družina tega vsiga ne more storiti, ker se ji v očitnim življi, z malopridno tovaršijo, slabimi bukvami zapreke stavijo, i. t. d.

To je vse resnica. Kokalj se bo vselej prikazal, tode pšenice ne zadusi. Ako je otrok v srcu, v misli in v djanji sveto vero zapopadel, je ne bo zapustil, ker ni nič prilepljeniga, temue je, tako rekoč, del in doveršek njegoviga življenja; ako bo otrok v djanji spoznal, de je to nar večji, nar dražji dar, se ne bo dal tako lahko zmotiti, in kakšni gojljivi senci zapeljati, temue se bo še bolj tega varoval in terdnejsi prepričanje zadobil. Vera bo človeku voditev na poti življenja, zmota razuma in volje družih ljudi mu bo le priganjk, ta nebeski dar bolj ceniti in skrbeti, de bi ga ne zapravil. Ko bi tudi sili skušnjav in slabih izgledov družih ud prave kersanske družine ne mogel zoperstati, in de bi pravo pot kdej zgresil, bo vendar prej ali poznej spet v se sel, in se nazaj k očetu vernil.

Iz tega se tedej očitno kaže, de vse to zlo pride posebno od tod, ker so družine bolj ali menj od Kristusa, od njega cerkve zasle.

Ako hočemo, de ne bo ajdovska telesnost in zbrušeni materializem človeštva zaterl, se morajo družine k Kristusu in njega cerkvi poverniti. Cerkev jim zamore dati, cesar nimajo, in bi ineti mogli, — cerkev edina posveti njih življenje, da očetu čast, materi ljubezen, otrokam vrednost in pripelje vse na pot njih namena za zdej in na vekomej. —

Ant. Umek.

## Kdor altarju služi, bo tudi od altarja živel.

Jezus, naš Gospod je rekel svojim učencam: Ne nosite mošnje, ne torbe, ne čevljev, in v katero hišo koli pojedete, recite nar poprej: Mir bodi ti hiši, tam ostanite, jejte in pite, kar je per njih, kjer vas bodo sprejeli, in ne hodite iz hiše v hišo (sv. Luk. 10, 4—10). On nas je toraj tistim v skerb izročil, ki nas bodo sprejeli in besedi verovali. Kterim on namrec gnado vere v srce vlije, tem tudi ljubezen do oznanovavcev da; on je toraj naš oskerbnik, on vsigamogočni, previdni in ljubeznivi Bog. Vprašal pa jih je enkrat (Luk. 22, 35): Ko sim vas brez mošnje in suknje po svetu poslal, ali vam je kaj manjkalo? Mu reko: Nič! S tim jih je hotel prepričati od svoje moči, ljubezni in skerbi za njih telesne potrebe.

Dalje pravi (Luk. 18, 29, 30.): Nikogar ni, ki je zapustil hišo, ali starše, ali brate, ali ženo, ali otroke zavoljo božjiga kraljestva, de bi ne prejel veliko več v tem času in v prihodnim svetu večniga življenja, ali kakor pravi sv. Matevž (19, 29), bo stotero prejel. Ali niso mašniki, kateri vse to zapusté? In ako Bog drugim ljudem, ki vse zapusté, že tukej stotero poverne, ali ne bo dal potrebniga živeža tem, kateri ne le zavoljo njega, ampak zavoljo božjiga kraljestva vse zapusté? Beri 3. buk. kralj. 17. pogl. boš najdel, de je Bog rekel Eliju preroku: Vstani in pojdi v Sidonsko Sarepto, in ostani tam; zakaj tam sim ženi vdovi zapovedal, de te ima rediti, in ga je redila tri leta in pol. Ali ne bo tudi zavoljo nas tega zapovedal, ker smo tako potrebni ljudem, kakor Elija ženi, če ne bolj, — če tudi tako vredni nismo.

V stari zavezi je Bog zapovedal duhovnam in levitam desetino dajati, de so prostovoljno božjo službo per šotoru zaveze opravljali s posvetnimi skerbmi ne obloženi; Jezus pa ni za mašnike odločil ne desetine, ne žitnice, ne kazna, ne davkov, ne tlake, ampak prostovoljne darove, kar nam Djanje apostelnov priča v 4. 5. p., ker so cenno prodanih njih ali hiš pernesli, in apostelnam k nogam položili. Tako je cerkev s časom premoženje dobila. Če ima mesena ljubezen tako moč, de za njo človek vse svoje premoženje da, in ga nič ne ceni; ali ljubezen božja ne bo veliko večji moči imela vse pozemeljsko zaničevati, in iz ljubezni do Boga dati?

Pa tudi pri sv. maši so verni darove dajali, in s tem za svojo duhovšino, za cerkev in uboge skerbili, kakor so še zdej darovi tako imenovani ofri v navadi. Ubožen brez mošnje, suknje in torbe je prišel sv. Peter v Rim; tri sto let je bila cerkev strašno zlasti v Rimu preganjana, pa vendar je bila konec šestiga stoletja pod sv. Gregorjem velikim, kakor piše Kere v svojih cerkvenih zgodbah, na hišah, njivah, in grajšinah po Laški deželi, zlasti v Sicilli, tako bogata, de papeži niso le cerkva v Rimu in njih služabnikov in revežev po potrebi oskerbeli, ampak denarje za državne potrebe, za vnažne cerkve, za misione med neverniki, za odkupšino sužnjih, za potolaženje vesoljnih človeških potreb na mnoge daljne kraje pošiljale, kakor dobra, usmiljena, v ljubezni nepremagljiva mati, ki v svojim usmiljenim srcu vselej še kako pomoč za svoje ljube otroke najde. In ker so poznej Saraceni silno veliko cerkveniga premoženja posedli, ni zato opešala dobrotljiva biti. Kdo ji je vse to naklonil, dal, blagoslovil, ohranil? Mar ne tisti, ki je djal: Nikar se ne boj, majhna čeda! ker je vašimu očetu dopadlo, vam kraljestvo dati.

Po velikim in dolgim preselovanji narodov, po mnogih prekurcijah po Evropi pod cesarjem Karlnam velikim, močnim zmagovavcem divjih ljudstev in serčnim branikam sv. Cerkve, se je dozdanji sklep med gospodskami in podložnimi vstavil; in je velike gospode s

sabo, male z velikimi in podložne z malimi sklenil, in s tem zidanje uterdil, ki je čez tavižent let močno stalo. Tih tavižent let je cerkev dobila od srenjbero, od grajšakov desetinske in podložne kmete, od posameznih ljudi kmetije ali kose od kmetij, ali uterjene večne maše, de se je njeno premoženje močno narastlo. H koncu pretečeniga stoletja je pa cerkev na Francoskim skoraj vse svoje premoženje zgubila, pa z novimi darili zopet dobila. Tako se je na Nemškim v začetku tekočiga stoletja zgodilo, pa je spet veliko prejela. Bog namreč obudi dobrotnike, ki jo obropano in zapušeno tolažijo, kar se tudi po naši deželi godi, ker so cerkve večidel ubožne, napravijo tu nove zvonove, tam novo cerkev, kako duhovno hišo, novo altarje, mašne oblačila, kakor novo podfaro, kaplanijo; koliko se nabere za pogorelce, z nalivam, točo obiskane, za dobre usmiljenja vredne namene. Ali ni Bog, kateri daje dobro voljo, in de storimo; in, ali ni to gotovo, de, kakor bolj živa je vera, tolikanj obilniši so darovi milosti?

Če ravno se mora reči, de je gospod in kmet obžal, skoraj vse kraljestva so pa tolikošnih stroških v dolgovo zabredle; vender je pa tudi res, de se je vsa Evropa na novo vnela skladov nabirati za misione med neverniki v jutrovi deželi, med krivoverci po Nemškim, zlasti v Ameriki in zdej za zamorce v srednji Afriki, kakor nabiravne družbe za Ameriko in za Judovsko deželo in za srednjo Afriko, na Parskim za mnoge kraje, posebno na Francoskim. Veselo je viditi, kakó ubožni ljudje evangeljsko vdovo posnemajo; Bog pa namnoži daniga venarja, in se z majhnim veliko zgodi, kar se posebno v Ameriki per 18 škofijah očitno vidi. Reči moramo: Tu je božji perst; in de to je gorušično zerno, ktero pa zraste, in je drevo, de ptice spod neba pridejo, in prebivajo na njegovih vejah. D.

### Marlina družba

v prid katoliških misionov med ajdovskimi zamorci v srednji Afriki.

V silno obširnih deželah srednje Afrike, kamor keršanski Evropejci zavoljo pekočiga solnca dozday ni mogel priti, ljudje doslej še živé kot ajdje v nar veči sirovosti in nar strašnejši divjosti. Od Boga, vere in zadržanja nič ne vedó in skorej kot živina živé. Nar grozovitniši sužnost se najde med temi divjaki. Ropozeljni lovci uboge zamorce kot neumno žival lové, njih revne kočé požigajo, ženo možu, staršem otroka jemljó in več sto milj deleč v razne dežele kot blago prodajajo. V še hujši sužnosti pa neumerjoče duše teh divjakov ječé. Strašna temota nejevere, grozovitost prazne vere, zloba malikovanja, jih še silno težé; resnično še koperne in ječé v smertni senci! Le zveličavna moč keršanske vere jim zamore pomagati ter jih rešiti. — De bi se tudi ti gnad božjiga odrešenja vdeležili, so že papež Gregori XVI. leta 1846 goreče oznanovavec keršanske vere v srednjo Afriko poslali. Med neizrečenimi težavami in groznim terpljenjem so ti do Hartumu peršli, so tamkej sveti križ, znamenje odrešenja, postavili, in majhin mision ustanovili, de se bo od tod njih veliko sveto delo izpeljalo. Nekaj zamorskih otrok je že kupljenih, v veri podučeni in keršeni. Ti in drugi, ki bodo še odkupljeni in v misioni napravi v Hartumu keršansko izrejeni, bodo kot prihodnji apostelni svojih rojakov med raznimi zamorci keršanstvo razširjati pomagali. Zato je gotovo potrebno, de se evropejski kristjani tega dela z milošino in molitvijo vdeležijo. Zato je naš serčni rojak, Dr. Ignaci Knobleher, ki je kot apostolski misionar in veliki vikar temu misionu vodja, ko je bil na Dunaji, obljudo zaslišal, de se bo

cesarsko vladarstvo njegoviga svetiga dela vdeležilo ter ga podpiralo; po njegovih željah se je pa tudi v vedno podporo tega afrikanskiga misiona družba gorečih katoličanov ustanovila; udje te družbe se pa zavežejo: 1. vsaki me-ec 5 krajcarjev (v srebru) milošine dati, in 2. vsaki dan en Očenaš in eno Češenasimarijo moliti s perstavkam: „O Marija, nebeska kraljica, prosi za nesrečne zamorce, de bodo z nami vred deležni obljud Kristusovih!“ — Milošina se bo odločnim pobiravcam in po teh oskerbivnimu odboru odrajtovala. Udje so si Mali Šmarn (praznik Mariiniga rojstva) zvolili, o katerim bodo zakramenta svete pokore in svetiga rešnjiga Telesa prejeli in si takó sebe in uboge zamorca odrešenja vdeležiti perzadevali. Ravno ta praznik se bodo v prvim misionu v Hartumu svete maše za ude te družbe v zahvalo in prošnjo vsako leto brale. Sad te družbe se bo udam po bakvicah večkrat naznanil. Pobožni udje si bodo gotovo perzadevali, v razširjanje te lepe družbe in takó v razširjanje svete katoliške cerkve z nar veči gorečnostjo perpomoci. Kristus in Njegovo veličastvo bo njih obilno plačilo! — Listi, v ktere se bodo udje imenovane družbe zapisovali, so že na dan peršli; v prihodnje bo tudi naznanjeno vodstvo, po katerim se bodo novi udje sprejemali.

### Sv. Anzelm na rimskim cerkvenim zboru.

Leta 1098 je poklical papež Urban 123 škofov v Rim, de bi se poravnal razpor med izhodno in zahodno cerkvijo. Tudi Anzelm, Kanterburški nadškof, je bil med njimi, ki je bil od papeža z velikim spoštovanjem sprejet. Učenost in pobožnost tega svetiga očeta je sploh znana.

Ko so bili Greki svoje razloge povedali, s kterimi so terdili, de se sv. Duh le samo od Boga Očeta izhaja, papež na glas zakličé: „Anzelm! naš oče in učenik, kje si?“ ga posadi zraven sebe, mu prigovarja, de je peršel čas, de naj svoj talent oberne v brambo sv. Cerkve zoper njene neprijatelje, in terdi, de mu je Bog zares ravno v to posebne dari dodelil.

Tedaj začne pobožni nadškof govoriti, in dokazuje stako močjo in bistrostjo, de so Greki precej umolknili, in pričujoči so precej očitno spoznali, de sv. Duh tudi iz Sina izhaja.

Veselje, iz tega poravnanja izvirajoče, je bilo veliko, vender ni dolgo terpelo. Razkolništvo se je zopet kmalo obnovilo, vender je spričevanje ostalo, de je nar razsvitljenejši mož tistiga časa bil overgel in poderl ugovore nasprotnikov.

Na cerkvenim zbiraljšu v Florencii (l. 1439) so Greki spoznali, de se sv. Duh iz Očeta in Sina izhaja. Kmal so pa padli v staro zmoto, in se dandanašnji v nji trohne, desiravno je v sv. pismu in v besednim zročilu zastavljeno, kar katolska Cerkev terdi in veruje. (Blahov.) — Razločeni Greki bi mogli po vsaki ceni k spoznanju priti, samo ako bi voljo imeli, in ako bi se hotli kej učiti ter zgodovino pretresati. Ako oni sami svojo Cerkev za pravo imajo, prašamo samo to: Kako de nobenimu Anglezu ne pride v misel v greško razkolniško cerkev stopiti, v tem ko se jih v katoliško Cerkev toliko dan na dan povrača; — teh učeni, globokomišlečih Anglezov, kateri popušajo službe, ki jim na tavižente nesó, de le k luči pridejo? Resnica, resnica! — 20, 30, če je veliko, 50 ali 60 let je človeku odločno, je iskati, kdor je nima: blagor mu, kdor jo najde in se je prime in derži!

## Glasilke (parole) vsih puntov od Adama do Proudhona:

- „Bote kakor bogatini!“
- „Bote kakor žlahtniki (gospodje)!“
- „Bote kakor kralji!“
- „Bote kakor bogovi!“

Te so, po „Vid. Denniku“, glasilke (gesla) vsih puntov počeni od Adama prvega upornika do Proudhona, poslednjega bogatajca.

Nekdo zmed poglavitnejših govornikov v pruskim zboru l. 1849 je prasal zbornike, „s katerimi pomočki je moč punt ustaviti?“

„Nekteri mi bodo na to vprašanje odgovorili: s svobodno-tnimi privoljenji.“ — Ali koliko so ustavile (ubranile) punt privoljenja Pija IX., velikiga vojvoda Toskanskiga in Badenskiga? Ga niso mar še le začele?

Drugi zopet porekó, de se s silnim zatlačevanjem (reakcijo) punt da ubraniti. — Vender, mende vas ne bo volja v ritništvu dalje od Meterniha iti; je pa on punt ubranil?

Poslednjič se je tudi z gladkimi besedami dokazovalo, de se punt da le s spolnjenjem narodovniških želja ustaviti. — Ali Francozje imajo že zdavno zedinjeno pogovorniše (parlament), imajo že zdavno zedinjeno močno Francosko; v Francii se je tedej željam narodovnosti popolnoma vstreglo, vender ondi ognjeno žepno punta divjaško vre, brez preneha vre. —

Ta uporna spaka ima globokejši korenine! Dopušenja, vtlačevanja, narodovna strežba, vse to na svoje mesto dobro pristje, vender punta s tem ne ubranite.

V Evropi zamore punt ubraniti edino keršanstvo in keršanska deržava in keršanska šola.“

J.

## M a j.

Mladenci v neki vasi postavijo maj. Naj lepši drevo v bližnjim lesovji je bilo za to izbrano, ino v sredi vasi postavljeno. Drevo se razpenja nad vsimi hišami, in je lepo z barvanimi listki in drugimi lepotijami okinčano. Mladost vasi se zbere v krogu in veselja poskakuje viditi krasno drevo. — Ali, ko je maj že osem dni na soparci solnea stal, povene njegova lepota. Zeleno perje odpade, ino suhe veje molé žalostno v oblake. Ves žalosten pride Bogomil, učiteljev sin, in toži očetu: Ah, od kod to pride, de je maj, pred tako krasno drevo, na enkrat tako gol postal? Škoda toliko zlatnine, toliko lepotije na ti golini. „Vidiš, ljubi sin, mu odgovori oče, „drevo, ktero se je popred od svojih korenin živilo, ne more zdaj več podzemeljske vlagnote no dežja in nebeške rose živati, in solnčni žarki, ki so mu popred bili blagodarni, njegovo pogubo zdaj pospešujejo.“ — „In tako, ljubi sin,“ govori oče na dalje, „se godi vsakimu človeku, ki ljubezen do Boga iz svojiga serca izruje. Bog samo je edina korenina, na kateri se mora naše življenje vtemeliti, ako hočemo, de se naše življenje krasno razvete, ino Bogu in zemlji dopadljivo postane. Brez Boga in njegove božje milosti ne moremo nič dobrega početi ali dognati.“

Z. iz Blahovesta.

## Razgled po keršanskim svetu.

Iz Prage. „Blahovest“ ne bo jenjala, kakor je bilo rečeno; marveč bo še izhajala, in prejema naročivni

denar za drugo polletje z 1 gl., v zavitku po pošti z 1 gol. 30 kr.

Iz Londona. Novine „Tablet“ prinesejo novico, de se je 28. maliga travna angleški duhoven Jan. Rodvell, ud vsučelisa Cambridge-kiga v naročje sv. katoliške cerkve povernil. — 22. velik. travna je položil J. E. Kardinal Wisemann slavni kamen katoliške cerkve v Withame v Essenskim. Kardinal je govoril v ginljivim nagovoru, in krivice proti katoliški cerkvi na Angleškim Bogu priporočil.

Jeruzalem. Mision reda sv. Franciška ima v Palestini 23 kloštrov in gostivnic (hospitium), v kterih 168 patrov in bratov prebiva. Pod njih vodstvom se znajde okoli 12,000 katolicánov.

Na Spanjolskim je kraljica na prošnjo Leridskiga škofa razširjanje pismarij in podob, ki priložnost k zaničevanju vere in k pokvari zadržanja dajejo, prepovedala, ter prelomljevavcam ostre kazni zažugala.

„Wahrheitsfreund“ piše, de letošnje praznovanje sv. rešnjiga Telesa keršanskimu duhu ljudstva v Gradcu lepo spričevanje daje. Posebno se verne družbe, kterih udje so pogostoma z gorečimi svečami obhod (procesjo) spremili, k povečanju praznika in k spodbudi veliko pripomogle. Tudi novo ustanovljena družba sv. Jožefa za neženjene rokodelske hlapce (kseele) in delavce, ktera 40 udov šteje, se je per procesji verstí mož od družbe sv. Pavla pridružila, s ktero je sklenjena po vezi molitve. Kar šolsko mladost zadene, so le učenci nižjiga gimnazja gospodu nebes in zemlje očitno častenje skazali.

Francosko. Binkošne praznike so v Parizu spodobno praznovali; cerkve so bile prenapolnjene, posebno kjer je P. Ventura pridigval. Štacune so bile binkoštno nedeljo popoldne zaperte, kar scer tam ni navadno. — Katoliški gimnazi per sv. Francišku Ksav. v Vannes-u lepo cvete. — Tudi v škofiji Rodez bodo nov kat. gimnazi napravili in ga Jezuitam izročili. Sv. Oče so na prošnjo odbora, ki je to delo prevzel, vsim, ki k zidanju ali k prihodkam tega gimnazja kaj pripomorejo, tudi njih družinam in učencam te šole vsako leto enkrat na kerstni dan popolnoma odpustik dovolili.

Deležnikom družbe sv. Pavla v Gradcu. Prejemni listki za deležnike družbe sv. Pavla so tudi v slovenskim jeziku zdej natisnjeni. Posebno se je na to gledalo, de se zamorejo prav po ceni oddajati in tedej od duhovnih pastirjev nekterim zastoj deliti. Pet listkov velja en krajcar, sto tedej 20 kr. in 300 1 gold. Molitvina družba šteje že čez 7000 deležnikov in upati je, de se bo ob kratkim njih število zlo pomnožilo. Kteri hočejo deležniki te družbe postati, naj se oglašé per kakim duhovnu, de bo njih imena zapisal in jih vodju družbe sv. Pavla v Gradcu naznanil ter prejemne listke od ondot zanje prejel.

Ljubljana. Vis. čast. milostljivi knezoškof so od 30. maja do 5. junija v Moravški in Šmartniški (pri Litii) dehantii zakrament sv. birme delili; 21. dan t. m. pa so se podali v ravno tem svetim opravilu v Ribniško in Kočevsko dehantijo, kjer se bodo do praznika sv. apostelnov Petra in Pavla mudili.

## Opomba.

„Zgodnja Danica“ bo v prihodnjim polletji t. l. kakor dozdej izhajala. Zgodbe kat. cerkve bodo v sledečih mescih bolj pogosto pridjane, ker je bil pred čast. pisavec g. Hieinger z drugimi deli zadržan in je tedej nekaj doklad zaostalo.